

Kykokaiser

Engang gjorde jeg noget frygteligt. Jeg styrter stadig dybt ned i mig selv, jeg bliver helt bundløs, når jeg tænker på det.

Det var en sen eftermiddag ud på sommeren, og der var lige blevet høstet. Halmballerne lå og knitrede på markerne, så man fik lyst til at kravle op på hver eneste af dem og bare ruske i hele himlen. Jeg var på vej fra mine forældres hus ud til Madsens gård. Den lå lidt udenfor byen, og jeg havde en nøgle til døren i min taske. Madsen var en gammel lærer, der var gået på pension, og jeg kendte ham, fordi han var vores nærmeste genbo. Han var aldrig blevet gift og boede alene på gården. Han havde reolerne fulde af bøger og atlasser, og han havde fisk i et akvarium og en sort kat.

Madsen var faldet om i sit køkken og kommet på sygehuset. Jeg havde lovet ham, at jeg ville fodre hans fisk og kigge efter hans kat og vande hans to stueblomster. Jeg havde gjort det i tre dage, og i dag ville Madsen komme hjem først på aftenen.

Jeg skulle bare sikre mig, at alt var fint.

Katten kom springende og miavede, så snart jeg satte nøglen i døren. Jeg hældte piller i katteskålen og vandede potteplanterne i vindueskarmen i stuen. Der var et tungt, gulligt lys inde i gården, som om man befandt sig langt ude i fortiden. Og så var der stille; man kunne høre fluerne summe, og alting knirkede og fortalte om noget, der ikke fandtes mere.

Man var meget alene.

Man kunne gøre alt.

Da jeg stod i stuen og kiggede ud i haven, så jeg en dreng ude mellem buskene. Han var ældre end mig, måske teenager, og han havde sort trøje og sorte bukser på. Han stod og gloede ind mod vinduerne ude fra markvejen.

Jeg blev forskrækket, for vi var langt udenfor byen. Min første tanke var, at han var kommet for at stjæle noget. Måske havde han hørt, at gården stod tom. Han så lidt forsømt og sjusket ud, og han havde smidt sin cykel bag et træ.

Vi stirrede på hinanden, før han kom ind gennem buskadset og bankede på stueruden. Jeg åbnede terrassedøren, selvom jeg var nervøs. Han spurgte, hvad jeg lavede. Jeg sagde:

- Jeg passer Madsens hus.

Han så tvært på mig.

- Nå, sagde han, - det var sært, for det gør jeg også.

Det troede jeg ikke på. Jeg havde aldrig set ham før. Men der var noget ved hans smalle, blege ansigt, der fik mig til at tie stille.

Han gik ind i stuen og trak lidt i bladene på den store potteplante, jeg lige havde vandet. Han gik ligesom rundt og tjekkede, at alt var i orden.

- Nu har du ikke tage noget, vel? sagde han.
Jeg kunne ikke lide hans tonefald.
  - Taget noget? sagde jeg. - Hvorfor skulle jeg have taget noget?
  - Man ved aldrig, når man går alene i sådan et hus. Man kan komme til ting.
Han pegede over på akvariet.
  - Hvordan går det med fiskene?
  - Godt, sagde jeg.
De svømmede rundt i akvariet mellem vandplanterne, ud og ind gennem ruinerne af en sunken by. Jeg manglede kun at fodre dem.
  - Ved du, hvor mange der er? sagde han.
  - Hvor mange fisk? spurgte jeg dumt.
  - Ja, fisk for helvede, sagde han.
Min nakke spændte. Han gik over til akvariet og åbnede dåsen med fiskefoder. Han hældte et kæmpe skvat ned i vandet og bankede på glasset.
  - Hallo er der nogen her, der har en hjerne? råbte han.
Jeg kunne se hans rygsøjle gennem t-shirten, så tynd var han. Han var ikke fra min skole. Han så på mig:
  - Hent lige en skål med noget vand ude i køkkenet.
Katten havde listet sig ind i stuen, den stod og gned sig op af hans bukseben, som om de var gamle venner.
  - Hvad hedder du? sagde jeg.
  - Kykokaiser, sagde han. - Ky-ko-kai-ser.
Han lavede en grimasse, så jeg kunne se hans småbitte fortænder og en stribe lilla tandkød.
  - Hvor kender du egentlig Madsen fra? sagde jeg.
  - Hvor kender du egentlig Madsen fra, gentog han. – Jeg har haft ham i skolen, da jeg gik i tredje eller fjerde eller noget. Pis nu af efter den skål vand.
- Jeg kunne ikke lide det. Huset var alt for stille. Det flød i væggene. Men jeg hentede skålen. Jeg turde ikke andet. Da jeg kom tilbage i stuen, havde han fiskenettet nede i akvariet.
- Nu håber jeg ikke, du er en svagpisser, sagde han.
Hvad skulle jeg svare på det?
Jeg stod bare og gloede.
  - Vi snupper et par af de gule sataner her, sagde han.
Han jagede dem med nettet. Mit øjenlåg dirrede. Nu var jeg sikker på, at Madsen ikke havde bedt ham passe huset. Det ville han aldrig have gjort.
  - De har ingen hjerner, sådan nogen fisk, sagde drengen.
  - Hvad laver du? sagde jeg, lam som jeg var.
  - Årh, du ved. Alle børn skal slå mindst ét dyr ihjel, sagde han, – inden de bliver voksne.
Han hev fiskenettet op mod overfladen.
  - Når ingen ser det, sagde han.

- I gamle huse, sagde han.

- Når man kan, sagde han.

Han undersøgte nettet.

- Hold nu op, sagde jeg.

Mit øjenlåg gik amok.

Han begyndte at fløjte.

- Man skal bare prøve det, sagde han. - Det er en mikrolille ting. Og du har garanteret ikke prøvet det endnu. Det kan man bare se på dig.

Hele min krop sitrede. Jeg sagde ikke noget. Jeg rakte bare skålen frem, mens Kykokaiser hældte to gule fisk ned i den.

- Hvorfor ser du så skrækslagen ud? sagde han. - Der er bare to små fisk. To hjerneløse fisk. Hvad er du bange for?

Han bar skålen ud i køkkenet, og katten fulgte ham lige i hælene. Jeg gik efter dem hen over det knirkende stuegulv. Da Kykokaiser kom ud i køkkenet, tog han en gryde fra en skuffe ved siden af ovnen. Stille og roligt, som om han lavede et fysisk eksperiment. Han hældte vandet med fiskene ned i gryden. Så gik han hen til komfuret. Han satte gryden på en kogeplade. Han skruede op.

Mine lunger sprang, men jeg gjorde ingenting. Kykokaiser lagde armene over kors og kiggede smilende på mig.

- Hvis man varmer fisk meget langsomt op, sagde han, - så mærker de ingenting. De mærker ikke en skid.

- Stop nu, sagde jeg.

- Stop nu, vrængede han. - Det bliver sjovt. Kom nu. Du vil jo gerne. Jeg siger ikke noget til nogen. Ham Madsen har hundredesyttentusinde fisk.

Ham Madsen, tænkte jeg. Det lød hele tiden inde i hovedet. *Ham Madsen.*

Jeg gik hen til komfuret og kiggede ned i gryden, hvor de to fisk svømmede rundt. De to der skulle dø sammen.

- Slap af, sagde Kykokaiser og lagde hånden på min skulder. - Spiser du ikke kød, helligfis?

Hans stemme var fuld af sukker. Jeg kunne ikke tro, han kendte *ham* Madsen. Jeg kunne slet ikke tro, at han stod der. Et øjeblik tænkte jeg: Nu rabler det for mig.

- Nå, spiste du kød eller ej? sagde han.

Jeg nikkede.

- Så lad være med at stå der og tud. Svagpisser. Hvad tror du er værst: at koge to fiskeamøber eller æde bøffer fra søde, uskyldige kalve med brune øjne, der bliver hakket ihjel af store maskiner på et slagteri?

Han stod helt tæt på mig.

- Spiser du også små pipkyllinger?

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Min hjerne var ordtom. Nede i gryden svømmede fiskene rundt, som om de legede i et sundt, almindeligt hav. Kykokaiser stak sine lange fingerspidser ned og tjattede lidt til vandoverfladen.

- Så, nu luner det, sagde han. - Se selv.

Jeg kiggede ned i gryden. Jeg ved ikke hvorfor. Min mave dunkede. Det summede i fingrene, og mine ører brændte. Jeg kunne ikke få øjnene fra fiskene. Jeg gloede bare på dem, mens deres kroppe ligesom blev sløvere. De begyndte at vende siderne opad og bevæge sig med lange pauser. De drev med små elektriske spjæt rundt langs med grydens sider. Alle mine nerverødder glødede.

Der gik millioner af år. Der gik somre og efterår, der gik lange timer i dybe gryder. Mine knogler blev flydende, mine tænder dryppede lava. Jeg gik tættere på, jeg bøjede mig helt ned. Fiskekroppe, fiskeøjne, varmere og varmere. Mig der bestemte. Angsten i øjnene. Syre og svovl og...

Så trådte jeg baglæns. Helt stille. I køkkenet. Det dampede fra gryden. To sekunder, tre sekunder. Jeg så op. Jeg væltede frem. I verden helt uden lyde fik jeg fat i grydehåndtaget og løb over til vasken. Jeg kastede gryden i kummen. Jeg skruede op for den kolde hane, helt op, til vandet fossede ned over fiskene. Det kølede og kølede, mens vandet drev ud over grydekanten. Fiskene plumpede ud i vasken. Omme bag ved mig stod Kykokaiser som en skygge. Han sagde ikke noget.

Da vasken var fyldt af iskoldt vand, slukkede jeg. Jeg kiggede ikke ned til fiskene. Jeg stod med vidtåbne øjne og kiggede ud i ingenting. Ud i køkkenet uden lyde. Mit hjerte var standset.

Så hørte jeg døren gå. Nogen kom ind. Katten strøg som en lodden vind forbi mine ben hen over køkkengulvet, den forsvandt over dørkarmen ud i entreen. Jeg rørte mig ikke.

Det var Madsen, der kom. Det er sært, men fra nu af husker jeg ikke længere helt præcist, hvad der skete.

Han fik mig vel væk fra vasken.

Han må have smidt fiskene ud. Eller fik katten dem?

Jeg ved, at vi sad ved køkkenbordet overfor hinanden.

Der var noget frygteligt i hans ansigt: han havde tårer i øjnene.

Kykokaiser var væk. Der var ingen spor efter ham. Vi var helt alene. Det var så uhyggeligt. Jeg sad der og kunne stadig høre lyden af Kykokaisers sleske, lokkende stemme. Jeg tænkte: Jeg er verdens ondeste barn. Jeg tænkte: Min sjæl er sort indeni, den er fuld af flydende nikotin og tjære. Der står en morder inde i mig, og nu skal jeg dø. Jeg kogte de fisk. Jeg kogte de fisk.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg græd. Jeg kan ikke huske det. Det eneste, jeg kan huske - og det, som jeg aldrig nogensinde har forstået - er, at vi lidt senere den dag sad sammen i aftenskeret ude på havetrappen og drak en hindbærsodavand. Madsen lukkede den op med sin lommekniv. Vi delte den, mens solen sank mellem grenene, og himlen glødede som et smeltehav. Det var den stærkeste, rødeste sodavand, jeg nogensinde havde smagt, og vi drak den uden at sige noget. Jeg kan smage den sodavand endnu, og jeg kan se den aftenhimmel og os to, der sad der sammen. Det er, som om præcis den aftenhimmel er blevet inde i mig siden den dag.

Der er ikke noget, jeg kan sige mere om. Det er ikke noget, jeg forstår. Jeg kan huske, at Madsen sagde, at nu var jeg blevet voksen. Jeg har det stadig dårligt over det, jeg gjorde.